

(A Kis Ujság kiüldött munkatársától.)

Az őszi Duna ezüstösen tükrözi a túlsó part magasbanyúló lombtalan fáit és csak a víztükör visszfénye vet enyhe derengést a szürke felhőfátyolos ég alatt a sáros síkálóra, amely a régi görögkeleti templom mellett a Fő-térre kapaszkodik. Századok emlékei pillantanak vissza zsúfoltan az utasra, aki itt megáll, hogy szemébe fogadja a változó idők nyomait, a kis háromszögű téren, a barokk egyházi emlék körül. A bástyafal tövébe futó meredek Váralja-lépcső, mely két lépésnél keskenyebb, fölötte az ódon templom, a dombról lefutó Török-köz mellett a rokokó vonalában csipkéskedő kis szálló és a Tabánra emlékeztető törpe házikók, a régesrégi városháza, csöppnyi erkélyével és sötét kapualjába falazott ősi kövekkel, domborművű címerével — ez a mult.

Könyvtárosképzés — munkaversenyben

A jövő épül, készülődik a tudásra táruuló elmékben néhány lépésre innen észrevétlenül, hogy a néptelen, macskaköves utcákon járó-kelő helybeliek is alig tudnak felőle. Ebben a Rákóczi-utcai egyemeletes épületben, amelynek egyszerű kis felirata: Szabádművelési Akadémia — most a szaktanács és a népművelési ügyi minisztérium hathetes könyvtárosképző tanfolyamának bentlakó hallgatói tanulnak. 32 férfi és 22 nő, legfiatalabb 18 éves, a legidősebb 9 esztendő. Hogyan, miként változtatták ki őket?

— Ráfigyeltek a munkásságukra, ajlaikra — feleli kérdésemre az iskolavezető — üzemi kultúrmunkában, olvasómozgalomban vagy éppen könyvtárban működtek. Van olyan is, aki az üzemben maga szervezte meg a könyvtárat! A hallgatók három zemináriumra osztva — egymással munkaversenyben — végzik a tanfolyamot. A könyvtárosi szakelődásokat a Fővárosi Könyvtár igazgatója artja, ezenkívül világszemléleti és rodalmi előadásokat hallgatnak. Egy-egy könyvet meghívott írók ismertettek. A kétórás előadások után kérdéseket tehetek fel, majd tanulócsoporkban megbeszéljük az előadás anyagát. Közben feldolgozzák — gyakorlati tanulmányként — a Szabádművelési Akadémia könyvtárát.

Bekukkantunk nesztelenül az iskolavezetővel a tantermekbe — egyenástól távol 3—3 tanulócsoport tagait összehajolnak és halkán beszélgetnek egy-egy könyv és a kezükben tartott jegyzetek felett. Mintha lokról suttognának, holott csak em akarják zavarni egymás a megbeszélésekben. A falakon, éppúgy, min a folyosón, lépcsőházban színes íszítések és feliratok, falújság, a regismert könyvek címlapjai táblára agasztva, alattuk néhány ismertető r a szovjet irodalom nagyjainak úveiről. Az olvasómozgalom falagaszán sajátkezü vallomások egygy könyvről. Juhász Mária írja Iljin nagy futószalagjáról: „A könyvben játszódo eseményeken keresztül rezzük, hogy minden apró munka rennyire szerve része a nagy mű — a szocializmus — építésének...” aponta reggeltől estig tanulnak két ra idejük van szépirodalom olvasra és szabad idejükben készítik a íszítéseket és feliratokat, amelyek enin, Gorkij, Tolsztoj szavait idézik z irodalomról.

Kubikosból bányász — bányászból könyvtáros

Délben az étkezőben leülök az ztalvégre és beszélgetek néhány llgatóval. Egy szőke, sovány férfi. iklós József a pécsmecekszabolcsi únya Szent István-aknájából jött e. 32 éves, hét éve bányász.

— És azelőtt mi volt? — kérдем. — Kubikos — feleli és elmondja, gy mint a bánya könyvtáros-he-ettese — 600 könyvük van — ke-ilt ide.

— Régen könyvhöz sem igen jut-attam — meséli —, a bányában be-irtam olvasni a könyvtárba munka-tán. Mindjárt kedvem támadt, hogy tt dolgozzam is, ne csak olvassak. Így lettem helyettes a könyvtárban és jutottam ide. Ha visszakerülök és kérdezik bányásztársaim, hogy mit olvassanak, most már meg tudom mondani, hogy mit vegyenek a ke-zükbe!

Kolozsvári Ernőné a MEMOSz kultúrosztályában közönségszervező volt. Öt éve asszony.

— Ebben az iskolában tanultam meg, hogy hogyan kell olvasni köny-vet — mondja. — Annyi szempont merült fel bennünk. Nemcsak a for-mája, stílusa az író művének, hanem, hogy melyik rétegnek szól és meny-nyiben segíti elő az olvasókban pél-dául a termelés fokozására való ked-vet. Az építőmunkások nagyobb része vidéki és a hét végén 3—4 irányban utazik haza. Ha visszakerü-lök, azt szeretném, hogy legyen „vo-natfelelős”, aki velük megy a vonat-on az utolsó állomásig és a vonaton együtt olvasnak, vagy pedig vasár-

napra kiad nekik a könyvtárból egy-egy ismertetett könyvet.

„Örömmel megyünk felvilágosítani...”

Három fiatalemberrel beszélgetek, Farkas Gyula, akit egy építkezési vállalat dolgozói közül hoztak ide, mondja:

— Mindig szerettem olvasni, sze-rettem a könyveket és most, amikor tudom, hogy milyen fontos, hogy mi-nél több embert ismertessünk meg a könyvekkel, azt is tudom, hogy egyik legszebb feladat könyvtárosnak lenni. Népművelési falujáró voltam és meg-kérdezték, szerelnék-e könyvtáros lenni. Örültem, hogy idejehetek, mert a könyvtárosi munka az egyik legfon-tosabb népnevelési munka.

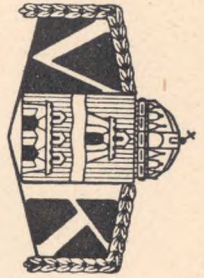
Gergely József, a budapesti főpos-tán dolgozott, ahol — nincs könyv-tár, csak a mozgókönyvtár lánya el-őket hetenként egyszer könyvekkel.

— A mozgókönyvtár állandó olya-sója voltam és meggyőződtem, hogy az olvasás nagy fegyver a harcunk-ban. Bognár Ferenc az Északi Javitó-műhelyben 1945 óta az üzem könyv-tárában működött.

— Ez az iskola világította meg előttünk, hogy a mai szovjet iroda-lom milyen elsörendű: nevel, tanít, szórakoztat. Komoly munka vár ránk és örömmel megyünk felvilágosítani, milyen a helyes olvasás, hogyan kell ezen keresztül a művelődést fejlesz-teni.

Ezek a lelkes, derűs nők és fér-fiak legnagyobb részt az üzemi könyv-tárak élére kerülnek és most már irodalmi szakismerettel, világnézeti tudással és a könyvtárosi teendők el-sajátításával felkészülten tölthetik be a jó könyvtáros hivatását. Erre gondolok, amíg a vonat szalad a Ró-mai-fürdő lombohullatta platánsora; az aquincumi romok mellett Buda-pest felé. Tamás Ernő

Közp. nyomat. XX. cs. 23. sz.

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Könyvtáros lesz félszázánál több dolgozóból

Forrás: *Forrás: Tavaszi Szavak*

Kis Ujság

Önálló nyomat 1949. XI/18

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Hely	
Idő	"1949"
Személy	
Helyszám	

Székesfővárosi háziinyomda 1926 — 8881

027